

a u n a

Revista Electrònica
de Poesia

Aula de Poesia de Barcelona

<http://www.ub.es/aulapoesiabarcelona/auna>

**FRANCESC PUJOLS
(1882-1962)**

La balada de la campana d'or (*fragment*)

¡Quina pobresa a la llar!
Del jornal que jo guanyava
mos fills no n poden menjar:
si no fossin tanta colla
bé podria dar l'abast.
El més gran fa la creixença:
menja que no l veig mai fart.
El menut mama que mama:
sa mare prou ha plorat:
troba la mamella buida:
el mugró vol arrencar.
El mitjà corre amb els goços
per montanyes i per valls
els conills que el goç agafa
els hi arrenca dels queixals.
Dues moces que tenia,
el riu se les va emportar.
Com que eren pobres i maques,
caçadors les van voltar.
-El primer que les agafi,
el repòs s'hi partirà.-
Quan sentien tals paraules,
al riu se varen tirar.

Epigrama

Escolta, dòna hermosa i desitjada:
Perquè t'he dit que tota tu m'atreies
has esclatat a riure, com mofant-te
de la meva lletgesa monstruosa.
Has rigut impiament, com si volguessis
que m'arrenqués el cor pera rebotre-tel,
i que les teves dents m'atormentessin
esclatant de blancô en la riallada.
Però a mi no m fan res aquestes coses,
que ls desprecis de dòna m'asserenen.
T'estimo igual que abans, però am més calma,
més posseït de mi. La teva boca
se manté fresca i roja, i succulentes
les teves carns, d'intensa aroma i fortes.
Sols me raca l moment en que la rialla
ha deformat tot el teu cos perfecte.
¡Que m'ha de fer que riguis i te n'inflis,
si no has de riure mai més jove que ara?
Jo sols ho dic per tu, perquè les dònes
avui voleu i demà no, i les coses
que són de l'avenir ¿qui pot saber-les?
No s pot riure de res, perquè si ara
fas gran mofa de mi, ¡qui sap si un dia
panteixaras de goig entre mos braços!

Idil.li

(fragment)

¡Que hermosa que eres
amb els sarments a braç! ¡Com destacaves
entre les planes ermes i el cel nuvol!
¡Quina clarô en tos ulls! No sé què feres,
si mirant-me o movent-te, que apretares
contra ton pit els vells sarments, i, fos
desoblit o avaricia de ton pare,
un ars ben punxagut al feix hi havia
que al pit set va clavar... ¡Oh! ¡Com xisclaves!
Semblaves una cabra esgarriada
que cerca l séu remat. Caigué la llenya;
te vaig destapâ l pit, que enlluernava,
i una gota de sang, tota riallera,
hi brollava incitanta. Aviat mos llavis
tel volgueren guarir. Vaig apropar-tels
fins a xuclar la sang. Després cobrírem
tu i jo aquell pit hermós, i te n'anares
amb els sarments a braç. ¡Que hermosa que eres
entre les planes ermes i el cel nuvol!

Oda

(fragment)

La teva majestat d'adolescenta
resplendeix dintre l'hort de casa vostra.
Els teus múscles, flexibles i carnosos,
escauen entre els arbres plens de fruita.
Téns els pits tant gemats, que si no fossin
els contorns virginals que t'els modulen
se diria que ets mare, que bé ho semblen,
inflades per l'infant, tes carns flairoses.

El pare

El pare s'ha mort:
¡ploreu, ploreu, mare!
¡Quin buid hi hà deixat
allí, al cap de taula!
La pau que ara hi hà
no n'hi hà pas d'igual,
sinó la que hi fou
quan ell s'hi assentava.
Aquells que sen van
en tot se quedaven:
allí on s'han quedat
s'hi fa l'anyorança:
l'anyorança al cor,
la mirada enlaire.